
Els mitjons de Nadal

Conte per adults

Rosa López

#PasionConTinta

Els mitjons de nadal

Els dissabtes al matí l'Iris amb els seus pares anaven a fer la compra setmanal a uns grans magatzems de l'extraradi de la ciutat. A ella li agradava molt perquè mentre el pare i la mare es mostraven enfeïnats escollint el menjar de la setmana i el necessari per la llar, ella observava les piles de productes exposats i un

munt de gent que es creuava al seu costat, però que ni tan sols la tocaven perquè anava asseguda a dins de l'enorme carretó de la compra.

Faltava un mes per les festes de Nadal i en els passadissos centrals del supermercat havien capses de guarniments nadalencs i paraments de tots tipus. Es podien trobar arbres artificials, cintes de colors, boles, ninots, figures pel pessebre, espelmes de colors, etc. A la Iris li

*fascinava veure i tocar el guarniment nadalenc i
ansiava per baixar del carretó.*

*- Mare, podem anar a veure les coses de
Nadal?*

*- Ara no, Iris – Digué la mare – Quan acabem
de fer la compra venim i mirem què hi ha,
d'acord?*

- I comprarem cintes, boles i ninots nous,
mare?

-Ja veurem si comprem coses noves; primer
hem de mirar què tenim a casa de l'any passat i
després cal pensar si és necessari que comprem
més coses.

La nena que tenia la cara brillant per la
il·lusió de veure guarniments diversos s'entristí
quan la mare va donar la seva explicació. L'Iris
sabia que si tornava a insistir la mare no aniria a

la secció de decoració nadalenca perquè tenia per costum no deixar-se portar ni per la publicitat ni pel marketing, tampoc afluixava davant la seva insistència.

L'Iris va sortir del centre comercial amb una bola de Nadal que era un trencaclosques.

Diumenge l'Iris i els seus pares anaven a dinar a casa de l'àvia Irene. Quan aquesta li preguntà a la nena què havia fet durant la setmana la petita va comentar que havien estat en el centre comercial.

- La mare només va voler comprar una bola trencaclosques de Nadal – Digué la nena a l'àvia

—

- I no estàs contenta? – Preguntà l'Irene –

- No gaire... Al centre comercial havien unes figuretes per penjar moooolt boniques que m'agradaven i les volia, llavors la mare va dir que ja teníem prou coses de Nadal per penjar, que havia de decidir-me per la que més m'agradés... -
Explicà l'Iris intentant fer llàstima i que l'àvia empatitzés amb ella—

- La teva mare té raó Iris – Digué l' àvia amb un to segur -

- Com? – Interrogà la nena estranyada que l'àvia no es posés de part seva com solia demostrar sempre.

- Iris, t'explicaré una història que va passar ara fa molts anys durant les festes de Nadal. Vine, seu i escolta:

“ Fa molts anys en un petit poble de la Cerdanya catalana vivia una família nombrosa molt pobre que feia tot el possible per poder viure amb dignitat. Quan arribaven les festes de Nadal

*aprofitaven per seure junts a taula i gaudir de
bons àpats en companyia de familiars i amics
grans i xics.*

*La canalla cantava i reia al voltant de la taula
i sempre van estar contents de com gaudien el
Nadal fins que un dia, un dels nous veïns del
poble, els convidà a sopar a casa seva per Sant*

Esteve. Els grans va acceptar encantats i a la nit es trobaren a casa del veí Manel.

Els àpats de taula van ser exquisits i la vetllada resultà fantàstica. El problema vingué quan els més petits del grup van tornar a casa seva. Els nens a l'entrar van notar que a les parets del seu menjador no tenien guarniments nous i brillants com els que havien vist a Cal Manel: llaços vermells i boles de color or i plata, entre d'altres.

- *La nostra casa és lletja perquè no tenim guarniments com els de la casa d'en Manel dels que vénen a les botigues! – Digué una de les nenes*

—

- *Això no és veritat! – Afegí la mare- Casa nostra és bonica.*

- No hi ha res per guarnir les parets, només
tenim l'avet que hi ha al pati – Digué un dels nois

—

- D'acord, ara us ensenyaré una cosa – Digué
la mare mentre treia una capsa – He esperat anys

*per penjar els millors i més autèntics guarniments
de Nadal que guardo a dins de la capsa.*

- I quins son?

- Els podem penjar? –Preguntà el més petit –

*- Depèn de nosaltres que els col·loquem a les
parets –*

*- Poc a poc la mare va anar obrint la capsa en
la qual havia un munt de mitjons.*

*Uns eren grans i d'altres petits, hi havia
rallats, llisos, a quadres, monocolor, policromats,
nous, vells, deformats o desgastats...*

*- Però... si són mitjons! – Exclamà la nena
petita-*

- Els mitjons no són guarniments de Nadal! -

Cridà la seva germana –

*- Esteu equivocats – Digué la mare – Aquests
mitjons són vostres; els dúieu quan éreu més petits*

i més petites. Ara els podem convertir en penjolls de Nadal amb els que decorar el menjador.

- Com?

- Els podem omplir amb paper per farcir-los o col·locar galetes a dins, per exemple, i després els podem penjar d'una corda que estigui d'extrem a extrem del menjador... - Deia la mare –

- Continuaran sent lletjos – Afegí la nena gran

- No brillen i són antics.-

- Els mitjons de la capsa guarden una part de la història de cada un de vosaltres, i els podem fer actuals col·locant llacets fets amb llanes o cintes. – Explicà la mare – Cal que els guarnim fins que ens agradin. Penseu que no és tan important el que són ara (els nostres mitjons vells, potser) , sinó el que poden arribar a ser: autèntics, únics, especials..., perquè són els nostres mitjons de Nadal.

La canalla amb més o menys imaginació va reconvertir les petites peces de roba de la seva vida per adaptar-les a una nova necessitat.”

La història d’aquesta família es va fer popular a la zona i a partir del Nadal cada nova temporada de tardor els veïns de Martinet es reunien al casal i feien tallers de manualitats amb

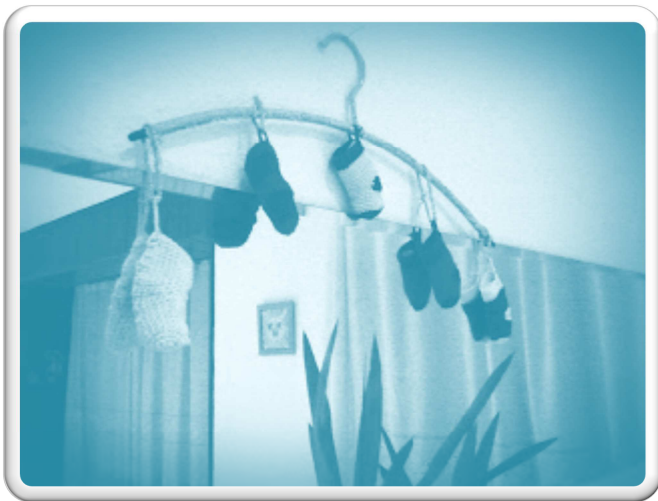

ganxet i patchword per crear guarniments de Nadal dirigits per la mare dels nens i de les nenes.

La idea es va anar estenent per la comarca i, posteriorment, pel país. Des de llavors a totes les cases on ha hagut canalla es guarden els mitjons de xics i grans i quan arriba el Nadal es pengen a les cases mitjons decorats, alguns amb el nom dels qui viuen i d'altres sense nom.

Enguany s'ha creat a Martinet la primera edició de la Fira del Mitjó Creatiu on es premia el mitjó casolà més original.

*L'Iris reaccionà amb un sospir quan l'àvia va
acabar d'explicar la història, llavors exclamà:*

- Àvia no estic segura que els mitjons que decori em quedin bé...

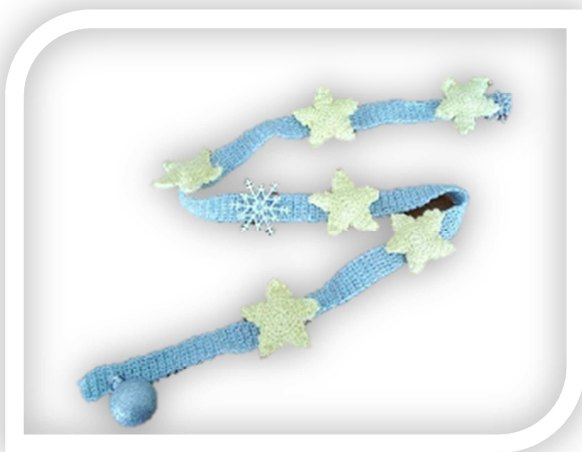
- Iris no pensis això, perquè els mitjons poden notar el teu rebuig a reconvertir-se. Si vols tenir mitjons decorats per tu segur que seran bonics ja que deixaràs il·lusió, entusiasme i energia positiva... Quan dubtis, agafa'ls amb les mans, toca'ls i pensa què estaries fent quan els portaves

*de petita. Això et transmetrà les il·lusions
guardades a dins del teu cor.*

*La nena anava fent el que l'àvia deia i va
somriure. Sabia que l'àvia l'havia tornat a
reconfortà amb les seves paraules com sempre
feia.*

*Dedicat als que en algun moment han pensat
que no seguien el curs marcat per la societat.*

Autora:

Nascuda a Barcelona. Diplomada en magisteri. Actualment **compagino l'escriptura amb l'activitat de Social Media Màrqueting** que m'apassiona per unir la comunicació amb les xarxes socials en favor d'una marca, empresa o persona. M'agradaria crear continguts per empreses, mentrestant **escric i invento històries**; algunes van **a concursos** i altres, com aquesta, són un **projecte personal**.

Drets, idea i creació pròpies

Desembre de 2015

Primera Edició

Tots els drets reservats.

Fotografies: [Batecsdesdela red](http://Batecsdesdela.red)

